

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.IV.35.615/2013/5.szám

A Kúria a dr. Gálfi Tibor ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Ivanovits Andrea ügyvéd által képviselt Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Közvetlen Támogatások Igazgatósága alperes ellen támogatási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. május 9. napján kelt 7.K.27.411/2013/5. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 6. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.411/2013/5. számú ítéletét, és az alperes 168/0301/129/6/2012. számú határozatát hatályon kívül helyezi, és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint elsőfokú és 30.000 forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból a fiatal mezőgazdasági termelők indulásához a 2012-ben igényelhető támogatások részletes feltételeiről szóló 57/2012. (VI.21.) VM rendelet (a továbbiakban: Jogcímrendelet) alapján támogatási kérelmet terjesztett elő. A felperes kérelmét a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal első fokon eljáró hatósága határozatával elutasította. A határozat indokolása szerint a rangsorolás alapján a felperes 126 szakmai pontot ért el a maximálisan elérhető 164 szakmai pontból. A támogatás alsó határára vonatkozóan az Irányító Hatóság közleményt adott ki, a minimum pontszám 131 szakmai pont.

Az eljáró hatóság a támogatáshoz szükséges minimum pontszámot el nem érő kérelmeket forráshiány miatt elutasította. A hatóság a fellebbezés jogát a 2007. évi XVII. tv. (a továbbiakban: Eljárási tv.) 56. § (1) bekezdés b) pontja alapján zárta ki.

A felperes a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatát kezdeményezte. A kereset szerint az alperes jogszabálysértően nem vette figyelembe, hogy a kérelem benyújtását megelőzően 12 hónapon belül végig Bócsán lakott, s a pontozási táblázatnak az ügyfél életvitelszerű tartózkodási helyére vonatkozó szempontjára az alperes jogszabálysértően 0 pontot adott az erre adható pontok helyett. A hatóság indokolása szerint a kérelem benyújtását megelőző egy évben a felperesnek nem hátrányos helyzetű településen volt a lakcíme. A felperes szerint így megalapozatlanul nem ítélte meg részére az MVH első fokon eljáró hatósága a jogszabályban biztosított pontokat.

Az ügyben eljáró Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletben a felperes keresetét elutasította. A bíróság szerint nem helytálló azon felperesi hivatkozás, hogy az alperes a Jogcímrendelet 3. sz. mellékletében foglaltakat jogszabálysértően alkalmazta. A bíróság megállapította, hogy a felperes a támogatás iránti kérelméhez olyan tartalmú lakcímkártyának a másolatát csatolta, amely nem támasztotta alá a támogatás iránti kérelmében írott azon hivatkozást, miszerint a kérelem benyújtását megelőző egy évben már életvitelszerűen a megnevezett településen lakott. Két adat, azaz a felperes állítása és a lakcímet igazoló hatósági igazolvány adatainak eltérősége miatt az alperes helyesen járt el, amikor a lakcímkártyán, mint hatósági igazoláson szereplő időpontot tekintette irányadónak a kérelem elbírálásakor.

A bíróság szerint az alperes nem sértett jogszabályt, amikor az egymással ellentétes adatok vonatkozásában a felperest hiánypótlásra nem szólította fel. Az Eljárási tv. 41. § (7) bekezdése alapján kizárólag a pontozás szempontjából figyelembe veendő dokumentumok és adatok esetén hiánypótlásra nincs lehetőség. A bíróság utalt az Eljárási tv. 5. § (1) bekezdésére, melynek értelmében az intézkedésben való részvétel feltételeinek már a kérelem benyújtásakor fenn kell állniuk, azt követően újabb bizonyítékok, illetve tények nem hozhatók fel. Ezért a bíróság a felperes keresetleveléhez csatolt azon jegyzői igazolás, miszerint a kérelmének benyújtását megelőzően egy évvel is már Bócsán tartózkodott életvitelszerűen, nem vehette figyelembe, a fenti jogszabályi rendelkezés ezt kizárja.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. A felülvizsgálati kérelme szerint a bíróság az ügyben nem állapított meg tényállást, illetve tévesen állapította meg az ügy jogilag releváns körülményeit, továbbá tévesen alkalmazta a hiánypótlásra vonatkozó jogszabályokat. A tényállással kapcsolatban

a felperes azzal érvelt, hogy a hatóság a közigazgatási eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50. § (1) bekezdése alapján köteles lett volna a tényállást tisztázni akár hiánypótlás keretében is. Kifejtette, hogy az Eljárási tv. 41. § (7) bekezdése szerint a hiánypótlás csak olyan adat esetén kizárt, mely kizárólag a pontozás szempontjából veendő figyelembe. Mivel a szóban forgó adatot nem csak a pontozás során, hanem a monitoring tevékenység során is figyelembe kell venni a hatóságnak, ezért arra a hiánypótlás tilalma nem vonatkozik. A felperes a határozatot támadó keresetéhez csatolta a bócsi jegyző nyilatkozatát, amely bizonyítja, hogy 1990-től B-n lakik. A felülvizsgálati kérelem szerint a közigazgatási eljárásban elkövetett mulasztásokat a bíróság nem kellő körültekintéssel mérlegelte, ezért megsértette a Pp. 206. § (1) bekezdését, illetve 339. § (1) bekezdését.

Az ügyben az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nyújtott be. Az ellenkérelem szerint a felperes felülvizsgálati kérelme semmilyen bizonyítékkal, vagy érdemi érveléssel nem támasztja alá, hogy a felülvizsgálni kért ítélet, a tényállás-megállapítás, illetve a döntéshez szükséges tények értékelése körében miért az ügy érdemére kihatóan jogszabálysértő. Az ellenkérelem szerint a jogerős ítélet részletesen tartalmazza a bíróság által megállapított tényállást, a tényállás az ügy minden körülményét ismerteti. Az alperes szerint a bíróság ítélete megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésének, mivel a jogvita eldöntéséhez szükséges összes tényt tartalmazza. Az alperes utalt arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban a Kúria jogkérdésben dönt, a felülvizsgálati kérelem azonban a körülmények, illetve a tények téves értékelésén alapul, ezért fogalmilag kizárt, hogy az ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdés előírását sértene. A pályázat értékelése körében az alperes előadta, hogy álláspontja szerint a jegyző által kibocsátott igazolás nem minősül életvitelszerű tartózkodás helyét igazoló hatósági igazolványnak, ezért feltéve, de meg nem engedve, hogy az adat kapcsán hiánypótlást kellett volna a hatóságnak kibocsátania, az igazolás nem fogadható el a felperes által bejelentett adat igazolására.

Az alperes kifejtette azt is, hogy a pályázatok elbírálása során a bírálónak először le kell pontoznia a benyújtott pályázatokat, majd a lepontozott pályázatok rangsorba állításával el kell döntenie, hogy mely pályázat támogatható és melyik nem. Támogathatónak ítélt pályázat esetén a bírálónak a kérelemnek helyt adó támogatási döntést kell hoznia és a pályázó részére folyósítani kell a támogatást, míg a nem támogathatónak ítélt pályázat esetén elutasító döntést kell hoznia. A bírálónak azon az alapon kellett a támogatási döntését meghoznia, hogy a lepontozott pályázatban kért támogatásra jut-e forrás a pályázati keretösszeg alapján, vagy nem. Ezért a pályázatok elbírálása során kiemelt fontosságú, hogy a hatóság határidőben rangsorba tudja állítani a pályázatokat. Ezt a

célt szolgálja az adott ügyben az Eljárási tv. 41. § (7) bekezdése alapján a hiánypótlás korlátozása. Így nem bír jelentőséggel, hogy a támogatás kapcsán bejelentett adatokat az Irányító Hatóság a monitoring tevékenységénél is felhasználja. Mindezek alapján kérte az ítélet hatályában való fenntartását.

A felülvizsgálati kérelem az alábbi indokok alapján megalapozott.

A Jogcímrendelet 3. számú melléklet 7. pontja szerint 15 ponttal támogatható, „ha az ügyfél életvitelszerű tartózkodási helye tanyán vagy a Központi Statisztikai Hivatal által a kérelembenyújtás évének január 1-jei dátummal közzétett helységnévtár alapján 1000 fő alatti lakosságszámú településen van legalább 1 évvel a támogatási kérelem benyújtását megelőzően és vállalja, hogy ezt fenntartja a működtetési időszak végéig.” Ugyanezen jogszabály szerint e tényt „támogatási kérelemben tett nyilatkozat, valamint lakcímet igazoló hatósági igazolvány másolata alapján” lehet igazolni.

A Kúria elsőként azt állapította meg, hogy az 1 évvel a támogatás kérelem benyújtását megelőző kistelepülésen való lakás igazolhatósága az ügy érdemére kihat. A Jogcímrendelet 3. számú melléklet 7. pontja szerint ez 15 ponttal támogatható, a felperes 126 szakmai pontot ért el és a minimum pontszám 131 pont volt, azaz a megfelelő igazolás birtokában a felperes támogatási kérelme átlépi az IH Közleményben megállapított minimumpontszámot.

Megállapítható továbbá, hogy nem róható a felperes terhére, hogy a helyben-lakásról szóló igazolást nem csatolta be a közigazgatási eljárásban (arról a közigazgatási hatóság nem tudott dönten), s azt csak a keresetlevélhez mellékelve tudta benyújtani. Az alperes alacsony pontszám miatt utasította el a felperes támogatás iránti kérelmét, de azt forráshiányra hivatkozva - az Eljárási Tv. 56. § (1) bekezdés b) pontja alapján - kizárta a megfellebbezhető határozatok köréből. Ezáltal a felperesnek nem volt meg az eljárásjog adta azon lehetősége, hogy bizonyítékait feltárja, s a hatóság azok figyelembevételével állapítsa meg a tényállást és döntsön.

A Kúria állandó gyakorlata szerint nem azonos a kérelem alacsony pontszám vagy forráshiány miatti elutasítása, a fellebbezési jog csak a forráshiány miatti elutasítás esetén kizárt. A Kúria e határozatai értelmében és az Eljárási törvény 38.§ (7) bekezdése alapján megállapítható, hogy a forráshiány az alacsony pontszámmal szemben azt jelenti, hogy nem minden, az Irányító Hatóság Közleménye szerinti minimum pontszámot elérő pályázat támogatható, az ilyen pályázatokról csak a rendelkezésre álló jogosultsági keretekre tekintettel hozható döntés. A törvény indokolása is

megegerősíti, hogy az Eljárási tv. 38.§ (7) bekezdéssel történő kiegészítésére azért volt szükség, hogy minden intézkedés esetében egyértelművé váljon: az intézkedésekhez rendelt, előre meghatározott mértékű költségvetési forrás korlátozza azt, hogy minden, szabályszerű kérelmet benyújtó ügyfél támogatáshoz jusson, ugyanis a nem folyamatos kérelembírálat esetén a rangsorba állítást követően oszthatóak fel csak a keretek. Forráshiány miatti elutasításra ebből eredően csak a szabályszerű, minimum pontszámot elérő, rangsorolt pályázatok esetében kerülhet sor.

Az Eljárási tv. 14. § (1) bekezdés ce) pontja szerint a miniszter irányító hatósági jogkörének gyakorlása során közleményt ad ki a támogatás igénybevételéhez szükséges, jogszabályban, illetve a pályázati felhívást tartalmazó közleményben meghatározott feltételek teljesítése esetén a minimális ponthatárról. Jelen ügyben a felperes támogatási kérelme - ahogy ezt a hatóság megállapította - a minimum pontszámot nem érte el, ugyanis a felperes 126 szakmai pontot kapott, a minimum pontszám pedig 131 pont volt. Ezért a felperes támogatási kérelmének elutasítására nem forráshiány, hanem alacsony pontszám miatt került sor.

Ebből következően viszont a felperest nem lehetett volna elzárni az Eljárási tv. 56. § (1) bekezdés b) pontja alapján a fellebbezés lehetőségéből. E jogszabályhely szerint fellebbezés benyújtásának nincs helye, amennyiben a mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási szerv a kérelmet a jogosultsági keret kimerülése vagy forráshiány miatt utasítja el. Jelen ügyben az alacsony pontszám miatti utasította el a hatóság a kérelmet, így a felperesnek fellebbezési lehetőséget kellett volna biztosítani, hogy még a közigazgatási eljárásban tisztázódjon a határozat alapjául szolgáló tényállás.

Az Eljárási tv. 12. §-a szerint a törvény háttérjogszabálya a Ket. A Ket. - a felülvizsgálati kérelem által is hivatkozott - 50. §-a szerint a hatóságot tényállás-tisztázási kötelezettség terheli. Jelen ügyben megállapítható, hogy az eljáró hatóság nem tett eleget tényállás-tisztázási kötelezettségének. Az alperes egyrészt nem tisztázta, hogy a lakcímet igazoló okirat kizárólag a pontozás szempontjából vehető-e figyelembe, így alkalmazható-e az Eljárási tv. 41. § (7) bekezdése, másrészt az alperes a felperest az Eljárási tv. 56. § (1) bekezdés b) pontja alapján törvénytelenül zárta ki a fellebbezés lehetőségéből, így a felperesnek nem volt lehetősége, hogy bizonyítékait a hatóság elé terjessze, és a hatóság annak figyelembe vételét mérlegelve hozza meg döntését.

A fentiek alapján a Kúria a jogerős ítéletet és az alperes határozatát a Pp. 275. § (4) bekezdése, valamint 339. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú közigazgatási szervet új eljárásra kötelezte.

Az új eljárásra a Kúria azt az iránymutatást adja, hogy abban az alperesnek a felperes bizonyítékainak felhasználhatóságát mérlegelnie kell, s a felperest az Eljárási tv. 56. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem lehet kizárni a határozat elleni fellebbezés lehetőségéből.

A Kúria a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 78. § alapján kötelezte a pervesztes alperest az elsőfokú és a felülvizsgálati eljárás költségeinek megfizetésére.

A kereseti és felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről szóló rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. §-án alapul.

Budapest, 2014. október 13.

**Dr. Kozma György sk. a tanács elnöke, Dr. Balogh Zsolt sk.előadó
bíró, Dr. Hörcherné Dr. Marosi Ildikó sk. bíró**